

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.470 van 24 mei 2012
in de zaak A. 198.959/VII-37.979.**

In zake : Mario VAN DEN MEERSSCHAUT
wonende te 9230 Wetteren
Hoogkasterstraat 51
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 3078 Kortenberg
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 25 januari 2011, strekt tot de nietigverklaring, enerzijds, van het besluit van de minister van Justitie van 6 december 2010 waarbij het beroep van Mario Van Den Meersschaut ingesteld tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen van 17 juni 2010 tot weigering en intrekking van een vergunning tot het voorhanden hebben van vuurwapens, wordt verworpen en, anderzijds, van die beslissing van de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen van 17 juni 2010.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Adjunct-auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 maart 2012.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Adjunct-auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker dient op 13 mei 2009 een aanvraag in tot het verkrijgen van een vergunning voor het bezit van een pistool Luger, kaliber 9 mm, met als wettige reden "sportief en recreatief schieten". Bij zijn aanvraag voegt hij een attest van dokter Isabelle Rasschaert van 6 mei 2009 waaruit blijkt dat hij zowel fysiek als psychisch in staat is een vuurwapen te hanteren zonder gevaar voor zichzelf of anderen. Hij beschikt reeds over een vergunning tot het voorhanden hebben van een jachtgeweer juxtaposé MENDI 5 C 1, kaliber 12, uitgereikt op 28 juni 2007.

3.2. De lokale politie van Wetteren-Laarne-Wichelen verleent op 6 juli 2009 een negatief advies aan de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen en op 23 november 2009 maakt zij een negatief advies over aan de procureur des Konings van Dendermonde.

3.3. Op 4 december 2009 verleent de procureur des Konings een negatief advies.

3.4. Op 2 juni 2010 bevestigt de lokale politie haar negatief advies van 6 juli 2009.

3.5. De gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen weigert op 17 juni 2010 de vergunningsaanvraag en trekt de bestaande vergunning van de verzoeker in.

3.6. De verzoeker stelt op 30 juni 2010 beroep in bij de minister van Justitie.

3.7. Op 13 september 2010 deelt de procureur des Konings van Dendermonde mee dat hij zijn negatief advies van 4 december 2009 handhaaft.

3.8. De verzoeker vraagt op 16 juli 2010 inzage van zijn dossier. Met een op 28 september 2010 ter post aangetekende brief wordt aan de verzoeker een afschrift van het dossier toegestuurd. In diezelfde brief vraagt de minister van Justitie aan de verzoeker zijn versie van de incidenten, vermeld in het advies van de procureur des Konings van Dendermonde van 13 september 2010, mee te delen. De minister wijst er ook op dat de bewijsstukken voor de wettige reden "sportschieten" en "recreatief schieten" ontbreken.

3.9. De minister van Justitie herinnert op 16 november 2010 de verzoeker aan de brief van 28 september 2010, omdat nog geen reactie werd ontvangen.

3.10. De minister van Justitie verzoekt op 23 november 2010 dokter Isabelle Rasschaert om nadere inlichtingen aangaande de toestand van de verzoeker. De arts laat op 3 december 2010 weten dat zij op 6 oktober 2009 attesteerde dat de verzoeker fysiek en psychisch niet in staat is een vuurwapen te manipuleren zonder gevaar voor zichzelf of voor anderen.

3.11. De minister van Justitie verwerpt op 6 december 2010 het beroep tegen de beslissing van de provinciegouverneur van 17 juni 2010.

Dit is het bestreden besluit.

Dit besluit maakt gewag van een aantal precies omschreven gedragingen van de verzoeker, van de ongunstige adviezen van de lokale politie Wetteren-Laarne-Wichelen en van de procureur des Konings van Dendermonde, om te besluiten dat de verzoeker niet de vereiste waarborgen biedt voor het bezit van een vuurwapen.

Ook vermeldt het bestreden besluit dat de arts, die voorheen een voor de verzoeker gunstig geneeskundig attest afleverde, op 6 oktober 2009 opnieuw een attest heeft afgeleverd waaruit blijkt dat de verzoeker noch fysisch, noch psychisch in staat is om een wapen te manipuleren.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

4. De verwerende partij werpt op dat de verzoeker ook de nietigverklaring vordert van de beslissing van de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen van 17 juni 2010 en dat een beroep bij de Raad van State

ingesteld tegen een beslissing waartegen een georganiseerd administratief beroep openstaat, niet ontvankelijk is.

5. De verzoeker repliceert in zijn memorie van wederantwoord niet op de opgeworpen exceptie, maar hij stelt wel dat "het beroep bij de Minister (...) een gewoon administratief toezicht (betreft)" en dat "de behandeling in beroep (...) een volledige beoordeling van de zaak in(houdt)".

6. In zijn laatste memorie bevestigt de verzoeker dat de minister van Justitie, na onderzoek van de zaak, een nieuwe beslissing neemt die in de plaats treedt van de beslissing van de provinciegouverneur, waardoor de middelen gericht tegen de beslissing van de gouverneur niet ontvankelijk zijn. De verzoeker meent tevens dat een eventuele vernietiging van het besluit van de minister inhoudt dat de beslissing van de gouverneur "geen grond van bestaan" meer heeft.

Beoordeling

7. Artikel 30 van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet) voorziet in een georganiseerd administratief beroep met devolutieve werking. Dit houdt in dat de minister van Justitie een eigen beoordeling van de zaak dient te maken en de zaak definitief beslecht, waarbij zijn besluit in de plaats treedt van de beslissing van de provinciegouverneur, dat geen rechtsgevolgen meer heeft. Eventuele onregelmatigheden in de beslissing van de gouverneur zijn gedekt door het besluit in graad van beroep.

In de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen van 17 juni 2010 is het niet ontvankelijk.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

8. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 11 van de wapenwet en meer in het bijzonder van de voorwaarden vervat in artikel 11, § 3, 6°, van de wapenwet. Hij stelt dat de gouverneur over een gebonden bevoegdheid beschikt en dat hij ervan uit mocht gaan dat zijn aanvraag volledig en ontvankelijk was, aangezien de gouverneur een vergunningsaanvraag pas verder onderzoekt indien voldaan is aan de wettelijk gestelde voorwaarden en ook in de beslissing van de provinciegouverneur niet wordt overwogen dat zijn aanvraag niet voldoet aan de wettelijke vereisten. De verzoeker merkt bovendien op dat hij geen beroep bij de minister van Justitie kon hebben ingesteld, indien de gouverneur zijn vergunningsaanvraag als niet ontvankelijk zou hebben aangemerkt. Voorst meent de verzoeker dat de minister van Justitie niet bevoegd is om zelf een onderzoek in te stellen en het ingediende doktersattest in twijfel te trekken. Wat betreft het doktersattest van 6 oktober 2009 waarin vermeld zou zijn dat hij fysiek en psychisch niet in staat is een vuurwapen te manipuleren zonder gevaar voor zichzelf of anderen, wijst de verzoeker er op dat noch hijzelf, noch de minister dit vermeende attest mocht ontvangen, dat hij niet op de hoogte was van het bestaan van dit attest en het derhalve ook niet aan de minister kon overmaken en dat vragen moeten worden gesteld bij de tegenstrijdige attesten afgeleverd op korte tijd en zonder dat zich intussen feiten hebben voorgedaan die verband houden met zijn gedrag.

9. De verwerende partij antwoordt dat zij rechtsgeldig kon beslissen dat de verzoeker niet beschikte over het door de wapenwet vereiste medisch attest, aangezien zij door de devolutieve kracht van het beroep de bevoegdheid heeft het dossier volledig en opnieuw te beoordelen, zonder gebonden te zijn door de beslissing van de provinciegouverneur en dat het

bestreden besluit evenzeer steunt op het gedrag van de verzoeker. Zij is van oordeel dat zij bevoegd was om de nodige informatie in te winnen bij de dokter van de verzoeker en dat dit bovendien getuigt van zorgvuldig handelen, nu uit het origineel medisch attest bleek dat de verzoeker geschikt was om met wapens om te gaan, het politieadvies gewag maakt van eigenaardige gedragingen en de verzoeker zelf verklaarde te lijden aan een ziekte waardoor hij ongeschikt was om met wapens om te gaan. Voorts acht de verwerende partij het weinig waarschijnlijk dat de dokter op 6 oktober 2009 een nieuw attest zou hebben uitgeschreven op eigen initiatief zonder de verzoeker daarover te informeren. De verwerende partij wijst er ten slotte op dat, indien huidig middel ongegrond wordt bevonden, het vaststaat dat niet is voldaan aan één van de voorwaarden voor het verkrijgen van een wapenvergunning en de verzoeker dus geen verder belang heeft bij een onderzoek van de overige middelen.

10. In zijn memorie van wederantwoord volhardt de verzoeker in zijn standpunt dat de provinciegouverneur een beslissing neemt op basis van het volledig dossier dat alle nodige stukken bevat en dat de minister van Justitie in beroep zelf geen onderzoek kan voeren omtrent het ingediende medisch attest. Hij stelt dat de hem ten laste gelegde feiten plaatsvonden voor zijn vergunningsaanvraag en voor de afgifte van het doktersattest van 6 mei 2009 en dat niet kan worden ingezien waarom hij op 6 oktober 2009 een nieuw medisch attest zou hebben gevraagd, noch waarom de arts hem een andersluidend attest zou hebben afgeleverd, aangezien zich geen nieuwe feiten hebben voorgedaan. De verzoeker merkt nog op dat ook het beroep bij de minister werd ingesteld voor het uitschrijven van het nieuwe attest.

11. De verzoeker benadrukt in zijn laatste memorie dat, eens de vergunningsaanvraag door de gouverneur ontvankelijk werd geacht, de minister van Justitie geen eigen onderzoek kan instellen. De verzoeker betwist niet dat de minister zich een eigen oordeel moet vormen over de zaak, maar volgens de verzoeker dient dit te gebeuren op basis van de in het dossier aanwezige stukken en kan de minister geen eigen onderzoeksdaten stellen. De verzoeker wijst er voorts

op dat de foutieve datum van het tweede medisch attest, dat blijkbaar dateert van 6 oktober 2009 en niet van 6 oktober 2010, hem niet kan worden toegerekend, nu hij dit attest nooit heeft ontvangen en hij enkel de in het bestreden besluit vermelde datum heeft overgenomen.

Beoordeling

12. Zoals reeds aangegeven is de beroepsmogelijkheid waarin wordt voorzien in artikel 30 van de wapenwet een georganiseerd administratief beroep met devolutieve werking. De minister van Justitie moet zich een eigen oordeel vormen en kan daartoe zelf overgaan tot een nieuw onderzoek van de zaak, met inbegrip van de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 11, § 3, eerste lid, van de wapenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker beweert, de dokter het medisch attest van 6 oktober 2009 wel aan de minister heeft overgemaakt. De vermelding in het bestreden besluit van een verkeerde datum van dit attest is een louter materiële vergissing die de geldigheid van dat besluit niet aantast.

Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

13. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : motiveringswet) en, blijkens de uiteenzetting van het middel, van de materiële motiveringsplicht. Hij zet uiteen dat de procureur des Konings van Dendermonde hem onbezonnen gedrag toedicht, hoewel hij de procureur niet persoonlijk kent en het begrip

"onbezonnen gedrag" moeilijk valt te definiëren, dat de procureur zijn advies van 13 september 2010 ook onvoldoende motiveert, door enkel te verwijzen naar zijn eerder advies van 4 december 2009 en dat geen bewijs wordt geleverd van het vermeend drankmisbruik of enig agressief gedrag van de verzoeker. De verzoeker wijst vervolgens op een aantal voor hem positieve elementen in het dossier, onder meer zijn blanco strafblad, het succesvol afleggen van de theoretische proef en het feit dat de lokale politie geen bezwaar heeft tegen zijn vergunning voor een jachtgeweer. Hij stelt ook interesse te hebben in de wapensport en alle wettelijke verplichtingen consequent op te volgen. Hij is voorts van oordeel dat de motivering niet draagkrachtig is, omdat de minister met het aanschrijven van de dokter van de verzoeker bijkomende onderzoeksdaden heeft gesteld en omdat er zonder nadere informatie een attest wordt afgeleverd dat de ongeschiktheid van de verzoeker om een vuurwapen te hanteren poneert, terwijl er geen bezwarende feiten gebeurden tussen mei 2009 en 3 december 2010. De verzoeker stelt ten slotte de indruk te hebben dat het bestreden besluit reeds was genomen toen de arts op 3 december 2010 per fax het medisch attest doorstuurde.

14. De verwerende partij antwoordt dat niet het advies van de procureur des Konings ter beoordeling voorligt, maar wel het bestreden besluit en zij refereert aan de feitelijke en controleerbare gegevens vastgesteld door de politie die wijzen op een gedrag dat niet in overeenstemming is met het normale gedrag dat van een wapenbezitter mag worden verwacht en dat een gevaar kan betekenen voor de verzoeker zelf, voor anderen en voor de openbare orde en veiligheid. Zij ontkent de manipulatie van de rol van de dokter en zij merkt op dat het bestreden besluit bovendien niet enkel is gebaseerd op het negatief medisch attest, maar ook op de persoonlijke gedragingen van de verzoeker.

15. De verzoeker bevestigt dat hij het bestreden besluit viseert, doch stelt dat de adviezen, waarnaar in het bestreden besluit uitdrukkelijk wordt verwezen, deel uitmaken van dat besluit en als dusdanig voldoende dienen te zijn gemotiveerd. Hij is van oordeel dat, hoewel er een recente positieve evolutie is in

zijn houding en gedrag, het bestreden besluit enkel verwijst naar feiten uit een verleden.

16. In zijn laatste memorie argumenteert de verzoeker nog dat hij onterecht voor de toekomst als een potentieel gevaar voor de openbare orde wordt aanzien, nu er geen bezwarende feiten zijn vastgesteld na mei 2009, hij nooit een inbreuk op de wapenwet heeft gepleegd en hij zich nooit agressief heeft gedragen.

Beoordeling

17. De artikelen 2 en 3 van de motiveringswet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en zulks op een afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de motiveringswet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

18. Het bestreden besluit verwijst naar het negatief advies van de lokale politie van Wetteren-Laarne-Wichelen van 6 juli 2009, bevestigd op 2 juni 2010, naar het negatief advies van de procureur des Konings van Dendermonde van 4 december 2009, bevestigd op 13 september 2010, naar het verslag van de

lokale politie van 23 november 2009 en naar de attesten van de huisarts van de verzoeker van 6 mei 2009 en 6 oktober 2009 om vervolgens te concluderen dat de verzoeker geen attest van medische geschiktheid voorlegt en dus niet voldoet aan één van de voorwaarden van de wapenwet en dat het gedrag van de verzoeker niet overeenstemt met het gedrag dat kan worden verwacht van een wapenbezitter en derhalve de openbare orde in het gedrang kan brengen.

De omstandigheid dat tussen mei 2009 en 3 december 2010 geen bezwarende feiten zouden hebben plaatsgevonden, betekent niet dat de verwerende partij zich niet mag steunen op feiten die dateren van vóór die periode. De recente positieve evolutie in de houding en het gedrag van de verzoeker en het gebrek aan bewijs dat hij zich agressief heeft gedragen of een inbreuk op de wapenwet heeft begaan, verhinderen niet dat de verwerende partij bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde en veiligheid rekening kan houden met verzoekers algemene moraliteit en persoonlijkheid. Ten aanzien van de beoordeling van het gevaar dat een betrokkene inhoudt voor de openbare orde beschikken de gouverneur en ook de minister van Justitie die zich hierover in beroep dient uit te spreken op grond van artikel 30 van de wapenwet, over een ruime discretionaire bevoegdheid. Zij vermogen uit bepaalde feiten af te leiden dat het vuurwapenbezit de openbare orde "kan" verstoren. De wapenwet laat de verwerende partij toe preventieve maatregelen te nemen om problemen ten aanzien van de openbare orde te vermijden vóór ze zich voordoen.

Het feit dat er in het dossier ook positieve elementen terug te vinden zijn en dat de verzoeker geïnteresseerd is in wapens doet geen afbreuk aan de conclusies van het bestreden besluit. De procureur des Konings is op grond van de wapenwet verplicht advies te verlenen, ongeacht of hij de betrokkene kent. De verzoeker toont voorts niet aan dat een verwijzing naar een eerder advies een gebrekkige motivering zou uitmaken, in het bijzonder nu dat eerdere advies werd opgenomen in het bestreden besluit. Hij maakt evenmin aannemelijk dat het bestreden besluit reeds zou zijn genomen voor de ontvangst van het medisch attest op 3 december 2010.

Het bestreden besluit motiveert afdoende waarom de verzoeker niet voldoet aan één van de voorwaarden van de wapenwet en waarom zijn gedrag niet in overeenstemming is met het gedrag dat kan worden verwacht van een gedegen wapenbezitter. Die motivering volstaat om te doen begrijpen waarom de gevraagde wapenvergunning wordt geweigerd en de bestaande wapenvergunning wordt ingetrokken. De verzoeker slaagt er evenmin in aan te tonen dat het bestreden besluit kennelijk onredelijk is.

Het tweede middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

19. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van de hoorplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij zet uiteen dat de verwerende partij hem op 1 juli 2010 heeft gemeld dat de hele procedure enige maanden in beslag kon nemen, dat hem met een brief van 28 september 2010 naar zijn versie van de feiten werd gevraagd, zonder daarvoor een termijn mee te delen, dat ook de herinnering aan dit schrijven van 16 november 2010 geen termijn oplegt, dat het beroepschrift werd ingediend op 30 juni 2010, waardoor de uiterste termijn voor het bestreden besluit, conform artikel 30 van de wapenwet, 31 december 2010 was, dat hij aldus meende nog over voldoende tijd te beschikken om te antwoorden op de brief van 28 september 2010, dat het bestreden besluit echter op 6 december 2010 werd genomen, waardoor hij niet de mogelijkheid kreeg om zijn standpunt te doen kennen. De verzoeker betoogt voorts dat zijn hoorrecht niet werd gerespecteerd doordat de correctheid van het medisch attest van 6 mei 2009 zonder zijn medeweten werd bevraagd bij de huisarts en doordat hij pas bij het ontvangen van het bestreden besluit kennis nam van het feit dat die arts hem niet langer geschikt acht om vuurwapens te hanteren, zonder evenwel mee te delen op basis van welke feiten tot deze vaststelling werd gekomen.

20. De verwerende partij antwoordt dat zij haar beslissing steunt op de negatieve adviezen van de lokale politie en van de procureur des Konings, dat zij een kopie van het dossier ter inzage heeft overgemaakt aan de verzoeker, hem de gelegenheid heeft geboden zijn opmerkingen mee te delen en hem daaraan zelfs heeft herinnerd, zodat zij te dezen zorgvuldig heeft gehandeld. Zij argumenteert voorts dat de termijn van zes maanden voorzien in artikel 30 van de wapenwet een termijn van orde is en dat niet wordt aangegeven hoe het nemen van een beslissing binnen de voorgeschreven termijn een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zou inhouden. Wat de hoorplicht betreft, meent de verwerende partij dat door de gevraagde vergunning te weigeren geen eerder verleend voordeel aan de verzoeker wordt ontnomen, waardoor die beslissing niet aan tegenspraak is onderworpen. Bovendien moet, volgens de verwerende partij, worden opgemerkt dat de verzoeker de kans kreeg om over alle elementen van het dossier, met uitzondering van het tweede medisch attest, zijn mening te geven, dat hij hieraan zelfs werd herinnerd met een brief van 16 november 2010, dat de verzoeker noch in zijn beroepschrift, noch later heeft gevraagd om te worden gehoord en dat hij evenmin aantoonde welke doorslaggevende informatie hij nog zou hebben bezorgd die tot een andere beslissing zou hebben geleid.

21. De verzoeker repliceert dat zijn situatie wel degelijk in negatieve zin werd gewijzigd, nu niet alleen zijn vergunningsaanvraag werd geweigerd, maar ook de bestaande vergunning voor zijn jachtwapen werd ingetrokken. Hij betoogt dat hij voorafgaand aan de beslissing van de gouverneur de mogelijkheid moest krijgen zijn mening te doen kennen en dat het besluit van de minister slechts een bevestigende beslissing is, aangetast met hetzelfde vormgebrek.

Beoordeling

22. De beroepsmogelijkheid waarin artikel 30 van de wapenwet voorziet, is een georganiseerd administratief beroep met devolutieve werking en

een beweerde schending van de hoorplicht door de provinciegouverneur kan bijgevolg niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

De wapenwet noch de uitvoeringsbesluiten ervan voorzien in een verplichting tot het horen van de betrokkene. Niettemin is de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing, voor zover de overheid een individuele beslissing neemt die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene en die gebaseerd is op een gegeven dat de bestuurde als een tekortkoming wordt aangerekend.

Voor zover het bestreden besluit een weigering inhoudt om een door de verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, is het besluit niet onderworpen aan tegenspraak en diende de verzoeker niet te worden gehoord.

In de mate dat het bestreden besluit echter de intrekking van een bestaande vergunning betreft, waarbij die intrekking gebaseerd is op het gedrag van de verzoeker, is de hoorplicht van toepassing. Dit betekent dat de verzoeker de gelegenheid moest hebben om op nuttige wijze zijn standpunt naar voor te brengen vooraleer het bestreden besluit werd genomen. De hoorplicht vereist evenwel niet dat de verzoeker mondeling en in persoon moet worden gehoord door de minister van Justitie. Het volstaat dat de verzoeker, met kennis van de feiten waarop de overheid haar beslissing baseert, schriftelijk zijn standpunt kan uiteenzetten waarom de beroepen beslissing moest worden hervormd.

In zijn beroepschrift heeft de verzoeker zijn standpunt kunnen uiteenzetten en kunnen argumenteren waarom de gouverneur op basis van de hem ten laste gelegde feiten niet mocht beslissen tot de intrekking van de wapenvergunning. Vervolgens heeft de minister van Justitie bij brief van 1 juli 2010 de verzoeker de gelegenheid geboden om zijn standpunt schriftelijk aan te vullen en indien hij mondeling gehoord wenste te worden, een gemotiveerde aanvraag daartoe te doen. De verzoeker heeft van deze mogelijkheden echter geen gebruik gemaakt. Na de ontvangst van de dossierstukken op 28 september 2010

werd de verzoeker nogmaals de mogelijkheid geboden zijn versie van de feiten mee te delen en hij werd hieraan herinnerd op 16 november 2010. De verzoeker kreeg bijgevolg de kans zijn standpunt uiteen te zetten. Het kan de verwerende partij ook niet worden aangerekend het nemen van het bestreden besluit niet te hebben uitgesteld tot de laatste dag van de haar door artikel 30, tweede lid, van de wapenwet verleende termijn.

23. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt voor de overheid de verplichting in om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Na de ontvangst van verzoekers beroepschrift heeft de verwerende partij het dossier bij de provinciegouverneur opgevraagd en heeft zij de nodige adviezen en inlichtingen ingewonnen. Vervolgens heeft de verwerende partij haar beslissing gesteund op die adviezen en inlichtingen. De verwerende partij is na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens tot haar beslissing gekomen.

Het derde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig mei tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin